

Ovidiu Ionescu: Bastilia de pe Nipru

🕒 Acum 2 ore 👁 178 Vizualizari 📖 8 Timp de citire

Este firesc să căutăm explicații pentru ceea ce pare irațional, este firesc să căutăm justificări pentru ceea ce ne pare dincolo de posibilitatea de a fi justificat. Este firesc, este parte a naturii umane. Răbufnirea războiului, conflictele din Ucraina respectiv Palestina/Israel ne provoacă intelectual, căutăm explicații, în cele din urmă este important să înțelegem ceea ce ni se întâmplă pentru a evita soarta populațiilor din zonele aflate acum în conflict.

Nevoia de a hrăni industria de război este una dintre cele mai frecvente explicații ale războaielor, această explicație este de obicei livrată de oameni ce par serioși, sobrii, oameni maturi ce se uită la cifre și nu-și pierd ușor capul. O variantă ușor mai elaborată a acestei explicații ia în calcul natura keynesiană a sistemului economic post-capitalist occidental aflat în nevoie constantă de lucrări publice care să absoarbă imensa cantitate de monedă tipărită de băncile centrale occidentale. Desigur, lucrările publice pot însemna orice, putem plăti oameni care să sape șanțuri iar apoi să-i plătim pentru a le astupa, putem plăti pentru războaie –

destinația banilor este lipsită de importanță – esențială este doar absorbția banilor proaspăt tipăriți de băncile centrale pentru ca aceștia să nu aibă efecte inflaționiste. Iar dacă nu avem motive de pentru a porni un război

premiului Nobel pentru economie – tocmai asta propune: să [declaram război unei civilizații extraterestre](#) pentru a nu opri din funcționare economia. În lipsă de extraterestrii rușii și palestinienii pot fi pretexte suficient de bune pentru a direcționa banii proaspăt tipăriți către bunuri – în acest caz armament – care urmează să fie distruse.

Această viziune – să-i zicem economică – a războaielor izbucnite recent justifică achiziția aberantă și aparent fără discernământ de armament american făcută de guvernele unor țări vasale de mai mici dimensiuni precum Germania, Finlanda, Polonia, Arabia Saudită, România etc, aceste țări vor să evite să fie atrase în război cumpărând arme într-un ritm intenționat accelerat, aceste țări semnalizează că au înțeles rațiunea pentru care avem războaie și dau de înțeles că în absența războiului pot cumpăra mai multe arme – preferabil cât mai scumpe – pe care să le îngroape în depozite decât și-ar putea permite dacă economiile le-ar fi distruse de război.

Oricât de pe buza prăpastiei ar fi economia keynesiană a occidentalilor, mă tem că explicațiile economice nu sunt suficiente pentru a înțelege ce se întâmplă în lumea noastră, pentru a înțelege mecanismele care ne mână-n luptă în secolul XXI. O dată cu revoluția franceză de la 1789 diavolul a pătruns în istorie, explicațiile economice – oricât de plauzibile – nu pot singure justifica comportamentul uman post 1789. Nu banii ci dorința de a acumula cât mai multă putere ne mână-n luptă, nu arginții ci dorința de a-l controla pe aproapele nostru ne dă satisfacția ultimă. Motivațiile războaielor moderne nu sunt economice, acestea sunt mereu ideologice.

Rândurile de mai sus nu înseamnă că corupția sistemului politic, a complexului militar-industrial american, este inexistentă sau neimportantă, înseamnă doar că autorul acestui text consideră că corupția economică este lipsită de transcendență, adică nu are tracțiunea necesară pentru a distruge o civilizație precum cea occidentală, este venială, este într-un tot neimportantă dacă reperul este corupția minții, corupția intelectuală este aceea care-i mână în luptă pe aceia care ne destructurează societățile, civilizația și normalitatea vieții de zi de zi.

Încă dinaintea și în timpul administrației Trump intelectuali precum Pat Buchanan sau Steve Bannon au văzut Rusia post comunistă, Rusia ortodoxă și vaccinată împotriva marxismului, ca pe o contrapondere împotriva unei Europe deja dincolo de speranță, au văzut Rusia ortodoxă ca pe o contrapondere pentru o Europă postmodernă, ca pe o contrapondere pentru ascensiunea unei Chine pe care o percepeau ca fiind amenințătoare dar nu neapărat marxistă. Intelectualii care au făcut posibilă mișcarea populară care l-a adus pe dl. Trump la putere au văzut o axă Washington – Moscova ca pe o axă a credinței creștine, o alianță între două națiuni creștine menită să înghețe avântul globalist postmodern, axa Moscova – Washington ar fi trebuit să fie soluția care să ducă înainte ceea ce a mai rămas din civilizația occidentală.

Eliminarea posibilității realizării unei astfel de alianțe a fost miza hărțuielilor împotriva președintelui Trump, stânga globalistă în conivență cu presa mainstream a fost extrem de eficientă îndepărtând orice posibilitate a vreunei cooperări ruso-americane.

Acesta este contextul corect în care cred că trebuie privit conflictul din Ucraina. Nimănui nu-i pasă de bani, de arme sau de morți și suferință. Acumularea de putere, aceasta este miza conflictului.

numina grupare neo-conservatoare care a gestionat și încă gestionează politica americană. Neo-conservatorismul elitei politice americane nu trece dincolo de etichetă, conținutul mișcării neo-conservatoare este marxism postmodern. Nu voi relua aici rădăcinile intelectuale marxiste – niciodată trădate – ale mișcării neo-conservatoare americane, important este să înțelegem modul în care gândesc membrii acestei mișcări. Iar modul în care gândește doamna Rice a fost devoalat în cursul unui [interviu](#) publicat de [Institutul Hoover](#), un think tank american al cărei directoare este.

[Interviul](#) este fascinant, ar trebui să-l privim cu toții – aceia dintre noi care chiar suntem interesați să înțelegem lumea în care trăim.

Vedem imediat că doamna Rice este un om inteligent, înțelege extrem de bine implicațiile ideilor sale. Știe că democrația este oarecum nenaturală "it's actually kind of unnatural thing", că este un proxy al egalitarismului, că pentru ca democrația să triumfe oamenii trebuie să lase în urmă tribalismul și familia. În context american doamna Rice spune că indivizii trebuie ajungă să creadă că instituțiile le vor proteja drepturile ceea ce este în răspăr cu tradiția americană – validată de experiență – care contrapune puterea cetățeanului înarmat puterii guvernului înspre care cetățenii ar trebui să privească mereu cu suspiciune.

Fină cunoscătoare a culturii și civilizației ruse "in some ways Russia is my adopted culture" – pe care o acuză că nu a găsit nimic cu care să înlocuiască imperiul – doamna Rice dorește ca Rusia să devină o țară normală precum Japonia sau Germania.

Doamna Rice știe că liderul rus, dl. Putin nu este atașat de Uniunea Sovietică ci de Imperiul Țarilor spune explicit că dl. Putin, un om pe care-l cunoaște personal, este un om de secol XIX – "he's a XIXth century man".

În secolul XIX Rusia țărilor a exercitat mereu o influență conservatoare asupra Europei, trupele ruse au luptat în Paris în 1814 pentru a restaura dinastia Burbon, mai apoi au înăbușit revoluțiile comuniste de la 1848. Acesta este motivul pentru care liderul rus dl. Putin trebuie demonizat, acesta este motivul pentru care trebuie limitată influența rusească în Europa căci globalismul progresist nu trebuie să întâmpine rezistența naturală a propriilor cetățeni și nici pe aceea a unei eventuale alianțe anti-progresiste Moscova – Washington.

Înțelegem acum mai bine conflictul din Ucraina, înțelegem modul în care s-au organizat taberele căci conflictul ucrainean este, înainte de a fi orice altceva, unul ideologic. Faptul că dreapta conservatoare este de partea rusă în vreme ce stânga progresistă și globalistă – includ aici curentul neo-conservator – combate de partea ucraineană este firesc și mai ales coerent din punct de vedere ideologic.

Occidentul pe vremuri civilizat se găsește sub zodia [1789](#) este naiv să credem că războaiele de secol XX sau XIX nu au avut mereu mize ideologice, ideologia explică modul lipsit de onoare, cruzimea și fanatismul sau disperarea cu care am luptat și continuăm să luptăm. Noi, urmașii celor înfrânți în 1789 ducem cu disperare și în condiții din ce în ce mai nefavorabile aceeași luptă pe care ofițerii care-ar fi trebuit să apere Bastilia la 14

iulie 1789 ar fi putut atât de ușor să o câștige dacă nu ar fi fost lipsiți de credință, curaj și de onoare. Ne-am retras succesiv, am început retragerea în fața Bastiliei, apoi am pierdut Europa Occidentală, acum frontul

Ne-am retras în credință, aceasta a fost confiscată [gramscian](#), ne-am retras în noi înșine, acum natura umană este ea însăși sub asalt precum a fost Bastilia acum 250 de ani. Suntem pe cale să pierdem și această din urmă bătălie, este ultima bătălie a omului occidental căci acesta nu va mai fi de față atunci când lupta va fi fost pierdută.

Autor: Ovidiu Ionescu

Despre autor

editor

Socrate Toma

Noiembrie 7, 2023 at 12:05 pm

A vorbi despre o axă Moscova- Washington mi se pare o viziune mai mult decât deplasată pe motivul că două imperii nu se pot alinia niciodată. Istoria ne este martor. Se poate vorbi doar de înțelegeri pe probleme punctuale. Atât.
